

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOSINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cluj
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

Colonel r. Dr. OCTAVIAN UNGUREANU

Iată de ce nu vreau...

Ungureanu(jos), Moșincat, Blideran,
Capcelea în plan secund -Rarău 1972
nu face.

Am plecat din armată mult mai devreme decât ar fi trebuit. Nu m-a dat nimeni afară, nu mi-a fost desființată vreo funcție, ci dimpotrivă mi s-au propus promovări diverse.

Am avut rezultate deosebite la comandă și pe linie didactică, însă nu mă voi referi la nimic din toate acestea, deoarece am plecat din *lehamite* față de ceea ce vedeam/simțeam că se va întâmpla. Am crezut în schimbarea în bine și nu a fost așa. Distrugerea Armatei a început cu disoluția învățământului militar..... Nu mai continui, căci mă întristează toate acestea. Prin urmare am plecat, pur și simplu. În plan psihologic, timp de doi ani, nu mi-a fost ușor, respectiv atât a durat ca să mă obișnuiesc cu ideea că lumea nu se împarte, doar, în "regulamentoasă" și "neregulamentoasă". Există și altceva, un acel ceva de undeva în care poți trăi liniștit, iar dacă ești serios și muncești poți trăi și foarte bine.

Au trecut, de atunci, douăzeci de ani și nu vreau să trăiesc în trecut. Pentru mine trecutul contează atât cât să nu-i repet greșelile, deși la noi românii această prostie, de a repeta erorile făcute de-a lungul timpului, este ciclică. Ce sens ar avea să-mi înșir toate lucrările, cărțile, scenariile tactice, operative și/sau strategice, articole, etc, etc. Cui naiba, și la ce, folosesc? Laudă,.....laudă..... și la ce bun. Două parale

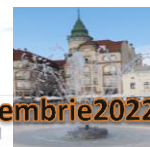
Din câte cunosc, vom fi prezenți cinci sau șase, din clasa 12 G, din totalul de 33 de absolvenți. „Catalogul” sau cum se va numi cu, doar, 5-6 dintre colegii noștri nu mi se pare o idee bine venită, din punctul meu de vedere. Asta nu înseamnă că trebuie să fii/fiți de acord cu mine. Voi contribui financiar, și eu, cu deosebită plăcere. Nu-mi place să mă laud și nici să fiu laudat, căci nu-mi prinde/face bine.

Nu vreau să scriu nimic despre mine. Am fost un nimeni de nicăieri, am fost un nimeni în poiană. Cred că îți mai aduci aminte că eu am plecat la trei săptămâni de la venirea la LM. M-a adus înapoi, cu forța, unchiul meu și printr-o întâmplare am fost reprimat, altfel eram un bun profesor de istorie. Visam la nivel universitar. Eh! Vrabia mălai visa. Așa am ajuns „toa-lent” la R. 30 Gd. Căci nu-i cum vrea omul, ci cum dă DOMNUL!

Regret, din adâncul sufletului pe colegii noștri care nu mai sunt printre noi. DOAMNE, mai ieri eram 33 de puștani în uniforme bleumarin care învățau să-și așeze boneta pe cap și să dea, cu stângăcie, salutul militar. UNDE EȘTI COPILĂRIE? Unde ești? Cât de splendidă este tinerețea!!!!

Un gând pios pentru cei care ne-au părăsit prea devreme. DUMNEZEU să-i odihnească acolo unde s-or afla și să le lumineze calea!

Amin!

O confidentă corespondență!

Dragul meu coleg Tavi Ungureanu,

Cpt. Marian Berleanu și cl. 12 G -1991

În viață ne conducem după principii și reguli, unele impuse, alte asumate, pe care le includem în realitatea pe care o trăim, funcție de acea matrice filosofico-mistică la care ne raportăm. Tu, pentru mine și colegii tăi din X-XII G, vei rămâne nemuritor, precum se credeau strămoșii noștri... Și asta pentru simplul motiv că din memoria colectivă nu poți să dispari! Tu, ca și ceilalți colegi, ai făcut parte din acel „univers” al clasei. Noi, te știm ca pe unul dintre fruntașii clasei la învățătură, după cum ai fost și între infanteriști –șef de promoție -, ajuns la Regimentul 30 Gardă „Mihai Viteazul”, apoi în Academia Militară, la catedra de tactică și strategie.

Știu toate privațiunile pe care le-ai înfruntat, căci au fost și ale mele, ale

noastre... Cunoscut, ca și tine, prin câte examene de viață ai trecut, că le-am trecut și eu și noi, cu speranța că acel ideal în care am crezut se va și împlini. În viață sunt și iluzii precum sunt și decepții. Precum a fost și acest proces de „reformă” eșuată, când am fost abandonați ca „mantaua muiată de ploaie”! Dar, să nu ne lăsăm copleșiți!

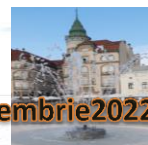
Tavi, noi ne-am intersectat și prin amfiteatrele Academiei Militare, fiind din promoția '72 printre primii admiși, la 10 ani distanță după LM, și ne-am întâlnit mereu pe la Biroul DS, duminica să ridicăm *mapa cu hărți*, eu „internist”, tu venit din Drumul Taberei, la studiu. Îți cunosc, prin urmare și acele performanțe academice, chiar dacă tu le consideri „laude”. Ba nu, sunt rezultatul efortului intelectual, educațional pe care ți l-ai asumat și în care ai performat.

Cum ne poziționăm?, era chestiunea pe care marele strateg chinez Sun Tzâ și-o punea, relativ la război, iar filosoful român Petre Țuțea, vorbea despre „starea pură a gândirii” prin purcederea la frământările interne spre a accede la faptul final: *concluzia*, despre care zicea că este momentul în care se oprește gândirea. Sinergia Celestă, pe care eu am descoperit-o la tine, mă determină să continui îndemnul de a trece peste orgolii mărunte, căci faptele tale sunt frumoase, demne și valoroase. Tu, cu și prin credință, ai dobândit mari realizări. Întâia dintre ele este familia, al cărei ctitorie vă aparține ție și distinsei tale soții! Copii sunt ce lăsăm pentru atunci când noi nu vom mai fi! Câtă satisfacție am acum când cu cele două nepoțele îmi „**fac datoria de bunic!**”

Dragă Tavi, și eu, ca și tine, chiar de nu o recunoști deschis, în scris, din **Dragoste de Patrie și de Dumnezeu** nu putem să trecem în retragere: rămânem slujitori fideli, căci spiritul în care am crescut, simfonia interioară a vieții asta ne dictează! Marea Înălțimea Etică la care ai ridicat ștacheta exigenței te-a obligat să treci pe deasupra barierei, nu ca pigmei furișat pe sub. Ori, asta este o virtute a ta, pe care ți-ai cultivat-o începând de acolo de pe băncile Muntelui Adolescenței!

Cugetul, credința ți-au rezonat cu munca întinsă și aspră pe care ți-ai impus-o spre a fi mereu acolo sus. Aceasta a fost pecetea pe care Tavi Ungureanu a semnat-o cu temei științific și acribie existențială. Graiul viu, atitudinea demnă și expresia șlefuită, au balansat între credință și conștiință, legată astral de încercările rânduite, nu întâmplător, de Bunul Dumnezeu. Știu, că ne-am făcut cruce, de multe ori, cu limba în cerul gurii.

Eu, am petrecut primul Crăciun într-un amplasament, cu tancul lângă ultima casă izolată din Holod (Bihor), am ciocnit apoi ouăle roșii, scoase din porthart, de aripa tancului. Dar și aceste semne ale credinței au bineplăcut Domnului, primite și cu folos răsplătite. Dimensiunea Crucii, pur românească în începuturile ei, ne-a ajutat în viață, și uite că în anul când am pășit pragul spre vârsta înțelepciunii încă suntem pe verticala locului! Temeiul existențial paradisiac al perfecțiunii atitudinale a însemnat o

investiție continuă, în care n-ai făcut distincție între trup și suflet, tratându-le deopotrivă cu deschidere și interes spre o armonioasă deschidere și dezvoltare.

Atunci te întreb care este sensul poziționării tale? Precum, prea bine știm că ai urmat riguros și metodic calea, cum zicea Luceafărul: „Eu, îmi apăr sărăcia/ și nevoile și neamul...// Da, căci aceasta ne-a fost simbioza dintre filozofie, prin trăire mistică și prin asumarea jertfei spirituale. Cum limpezești gândurile care te copleșesc de-a valma? Soluția ar putea fi prin așezarea *gândurilor în rânduri...* Și tu ai ce spune într-o rânduială cuprinsă într-un sistem de valori! Gândește și fă acest exercițiu intelectual, că-ți va fi de folos! Latura verticală superioară a gândirii tale merită să fie împărtășită ca experiență de viață.

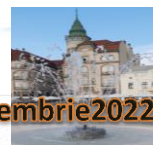
Mereu m-am gândit la miracolul ce i-a ținut aici pe români, cu toate roiurile ce au format Europa, chiar dacă încă nu ne este recunoscută primordialitatea, și am ajuns la a esențializa răspunsul în banala **rădăcină!** Mai rar furtunile smulg cu totul și rădăcina, cu șansa ei de a regenera. Strămoșii mei au fost **plugari la datorie!** Și mă fălesc cu ei! Nepoatelor le las ca moștenire testamentară mândria de român! Și tare m-a bucurat replica, uneia când a întrebat-o învățătoarea: *oare n-a uitat bunicul să vină?* Viviana a răspuns: **Când e vorba de mine bunicu nu uită niciodată!** Cred că avem această datorie să cultivăm sentimente! Nu de alta dar partenera mea cea mică mă invită mereu: „hai buicile să ne jucăm: Uite tu ești colonelul, povestitorul!”! Ce să facem dacă ne-am născut lângă Carpați? Trăim bucuria momentului, care brusc devine trecut!

Egoul nostru nu ne-a părăsit. Aluatul din care suntem plămădiți a dospit și uneori, din revoltă, a dat pe afară. Să nu crezi că ai fost singurul care a constatat, atunci când se aștepta mai puțin, că trăiește, cum le zicea Petre Țuțea, printre „idioti”, tratați totuși cu înțelegere ca oameni, căci proștii aveau arma lor: șiretenia. Punerea problemei, în sens filosofic, va urmării și curgerea sensului și descifrarea labirintelor vieții. Uite, îți dau un exemplu de „idioti”: terminasem Academia (1984), într-o grupă în care „pila” prof. ..., de la TG2 era coleg de grupă cu noi (eram cu Luță Mardale și el știe prea bine), și care la orele de tactică „cără”, cu mașina sa cu nr. de BZ, prin capitală ori pe soacra la piață, ori pe nevasta prof. la cabinet, în timp ce eu eram cu harta atârnată pe tablă, căci îmi plăcea să dau altă „soluție” decât cea a catedrei, pentru care trebuia învățat, „boit” la hărți, gândit, argumentat. La examenul final, el (pila) și alții cunoșteau „soluția”, eu am *interpretat elementele de pe hartă!*, care s-a dovedit, după contestația notei mele de 7, față de 9 a colegului!!!!, a fi cea corectă. Am pus pariu, că așez pe linia de tranvai din fața Academiei toate „cioatele de creioane colorate” rămase de la orele de tactică dacă colegul (cărăuș) ia notă mai mare ca mine. Și a luat! Am fost singurul din Facultatea Politică care am contestat vreodată, după câte știu, nota la examenul la TG2. Nu m-am mai prezentat la susținerea contestației, cu toate că asistentul de la catedră, a insistat și m-a consolât că am dreptate, dar ce să faci... Așa m-am răzbunat pe *idioti*.

Cum ne poziționăm depinde de noi. Iată o altă „idioțenie”. Așteptam cu toții să intrăm la „banchetul” final la absolvirea Academiei, când am fost chemat la cadre, unde mi s-a schimbat *Ordinul de repartitie*, de la R. Mc. Oradea, la R. Mc. de la Beiuș, iar altui om cu „pilă”, invers. N-am știut, dar am aflat ulterior, cine a fost „idiotul” făptuitor: secretarul de partid al Diviziei, al cărui consătean, de la cifru, era cumnatul „pilei”. Am trudit acolo, la Beiuș, un an, iar când s-a ivit un loc la Oradea, în loc să-i dea curs cererii mele de mutare, am fost propus pentru detașare la „canal”. N-am suportat „idioțenia” și m-am dus la București să-mi înaintez demisia! Cazat la Haiducul, am fost sunat de soție să vin acasă că „idiotul” a anulat ordinul! Și știi, Tavi, câte zile și nopți am robotit să-i fac „lecții” pe înțeles și câte sinteze am pregătit pentru „idiotul” care mi-a făcut praf acest moment din viață? M-am ridicat ca Ion, Gheorghe..., din cântec, iar în final, după ce i le-am spus verde în față pe toate, l-am iertat precum Mântuitorul „iartă-i Doamne că nu știu ce fac”.

Cursul vieții depinde de atitudinea și angajamentul nostru de cum ne poziționăm. Alt exemplu: am fost chemat la Armată, selecționat pentru corpul diplomatic - se viza Ungaria, iar eu știam limba. N-am acceptat pentru că pierdeam contactul cu soția (încă 3 ani), cu feciorul alți 5. Dar am acceptat replica: „*vrei să fiil pensie lt. col. ca și...*” în Oradea? L-am descumpănit zicând că *nimeni din neamul meu n-a fost mai mare de sergent*, dar toți au rămas Oameni!

Tavi, sunt lucruri adânc dureroase, când se revărsă nedreptatea și sunt strivite sentimente din rea pornire, ori pentru a face „loc” celor de sub barieră. Hai să-ți mai zic una. Am fost trimis într-o delegație de studiu la Arhivele Militare din Ungaria. Acolo am depistat **12 ml de documente ale Corpului Aerian român**, din al doilea război mondial, pe care ungurii, în gest de curtoazie (aveau nevoie să le semnăm aderarea la Nato), prin miniștri apărării, s-au întâlnit la Felix (Oradea, unde eu eram director de Filială a Muzeului Militar Național), la care au participat tot felul de „gură cască” de prin București, dar nu și acela

care a descoperit documentele!!!!!! Dragă Tavi, am fost revoltat pe faptul că serviciul făcut alor mei n-a fost în veci apreciat, recunoscut, necum răsplătit. (Ști pre bine pilda biblică: răsplata voastră multă este în Ceruri). Dar, și tare mândru am fost când, într-o sală de circa 800 de honvezi, la cazinoul ofițerilor din Budapesta, m-au invitat ungurii, în 2008, și mi-au dat **Medalia pentru merit cultural**. Deși știam ungurește, i-am răspuns ministrului secretar de stat al armatei ungare tare, în limba învățată de la mama, românește: „**SERVESC PATRIA ROMÂNĂ**”, atunci când mi-a pus medalia în piept. Cum să nu îți amintești de „idioti”, care nu te află acasă, iar ăia caută după tine, și după 10 ani și nu te uită!

Închei aceste câteva gânduri, de strictă confidență, prin care am încercat a te face să îți deschizi sufletul spre foștii tăi camarazi. Am convingerea că asta face mult bine, cu toate că, știu bine, că într-o teacă nu încap două săbii. Spiritele înalt șlefuite au un locaș și un făgaș al lor, uneori îngust, alteori ajung să fie calibrate de „idioti” pe „patul lui Procust”, ca să rămână și să triumfe, într-un culoar îngust de gândire, în care, așa cum se zice: „în lumea asta strâmb făcută, rahații...”, lume în care ne-am mișcat și noi, și în care am dovedit, prin performanțe, că se poate.

Da, Tavi și eu am părăsit corabia „disponibilizaților” înainte de vreme, și ca noi alți colegi, fără să fiu afectat nici de restructurări, mutări, (bașca după Colocviul de admitere la doctorat, 1996, începusem serios cercetarea, publicarea de lucrări, etc) pentru că tocmai la Mărășești un „idiot”, ajuns în fruntea țării ca președinte, să zică „*istoria nu ține de foame*”, și m-a descumpănit ca argument, căci poza noastră de la acele tunuri (foto Mărășești - 1971), mie mi-a brăzdat adânc memoria Gloriei și Jertfei EROILOR. Am avut șansa să comentez multe aspecte cu generalul profesor Tudor Gheorghe (a fost și locțiitor politic al lui Tutoveanu în vremea când noi am fost în Academia Militară), bucurându-mă de prietenia Domniei sale, și să trec peste cioate, să văd la dunga orizontului valori ale neamului, nu pleava spulberată de vânt.

Revolta intimă ți-o înțeleg, căci are deplină acoperire și în alte cazuri. Dar vezi Tavi, deciziile mari le validează numai viața. Uneori prea târziu. Numai că noi, care ne-am respectat reciproc, chiar dacă am avut și păreri și atitudini imature, diferite, acolo pe băncile puștanilor „năsturei”, care trăgeau cu coada ochiului să „prindă” o expresie elegantă pentru propria corespondență cu „iubita”, acuma revenim la acele momente trăite, care au trecut prin noi. Și care ne-a marcat pentru tot restul vieții deoarece, în NOI, s-a sădit, ca în **omul ales, sămânța** care a rodit însemnate virtuți, prin jertfă, muncă, trudă și prin iubirea aproapelui într-o NEMURIRE!

Personajele cărților mele sunt fascinante prin simplitate și credința datoriei împlinite. Munca uriașă depusă în ceea ce ai făcut tu – de „vorbă cu tine” e o reflectare a gândirii în profunzime a fenomenului ca într-o carte. De câte ori stai și gândești în fața unei coli albe, ca apoi să rescrii textul de mai multe ori?

Care-i rădăcina acestei gândiri?

Acolo la LM și de atunci s-a așternut o întinsă muncă, un efort de gândire ce nu stă la îndemâna „idiotilor”. Întrebat de torționarii săi cum se simte, Petre Țuțea le-a răspuns sec: „**după cum vedeți mă mișc între Dumnezeu și Neamul meu**”!

Spor Tavi, că mie nu îmi e rușine de ce am făcut, nici teamă de dreapta judecată. Am conștiința curată că am făcut ce și cât mi-a fost rânduit și am izbutit cât mi s-a îngăduit. Sunt pe deplin împăcat cu trecutul. Despre viitor, mai stau și mă rog la Dumnezeu!

La un tun de la Mărășești: Cios, Onișă, Blideran, Bonto, Pește, Nicoară, Sus: Moșincat, Hendre, Vlăgea

Al tău coleg,

Costel Moșincat, Oradea, 3 iulie 2022